

Vánoční
setkání

MAGDALÉNA
HORÁKOVÁ

VÁNOČNÍ SETKÁNÍ

Magdaléna Horáková

19. prosince

„Sakra, zase se mi to celé rozteklo!“ zanádvám a vztekle švihnu pečící plech s něčím, co měly být kakaové hvězdičky, na desku kuchyňské linky.

„Ukaž to,“ nakoukne mi mamka přes rameno, aby můj výtvar zhodnotila.

„Nechápu, co jsem zase udělala špatně!“ zakvílím zoufale.

„Dala jsi do těsta málo mouky,“ soudí. Opatrně uchopí jeden kousek mezi palec a ukazováček, aby ho zvedla. Zdeformovaná hvězdička se ve vzduchu podezřele zavlní.

„Teď už to asi spravit nepůjde, co?“

Mamka si unaveně povzdechne, upustí hnědé cosi zpátky na pečící papír a otře si prsty do zástěry. „Bohužel. Tohle je ztracené.“

„Tak letos prostě budeme bez kakaových hvězdiček,“ pokrčím rameny a vezmu plech, abych celý jeho nevábně vypadající obsah vysypala do koše.

„Nevyhazuj to,“ zastaví mě mamka. „Rozdrobíme to do rumových kuliček. V nich se to ztratí.“

Místo odpadkového koše shrnu patvary, které ani vzdáleně nepřipomínají původní tvar, do velké plastové krabičky, kde už leží několik lineckých koleček, která jsem nedopatřením při sundávání z plechu rozlámala, a jedna várka vanilkových rohlíčků, které jsem v troubě nechala o něco déle, takže zhnědly víc, než by bylo vhodné.

„Letos budeme mít rumových kuliček víc než čehokoliv jiného,“ podotknu. „Polezou nám i ušima.“

„Aspoň na nich není co zkazit,“ opáčí mamka.

Sice to zřejmě nezamýšlela jako rýpnutí, ale stejně se mě to dotkne. Nejradši bych se na to vykašlala! Stát od časného rána u kuchyňské linky a patlat se s osmi druhy cukroví opravdu není ideální představa dokonale stráveného předvánočního dne. Jenže jiný program stejně nemám.

Kdybych byla v Brně, nejspíš bych nějaké vánoční přípravy vůbec neřešila. Touhle dobou bych pravděpodobně s pár kamarády courala po Zelném trhu mezi stánky, popíjela svařené víno, punč i horkou medovinu a cpała se praženými oříšky, mandlemi v cukru, opékanými klobásami a hlavně langoši s pořádnou vrstvou česneku. Vánoční cukroví by mi bylo úplně ukradené, jelikož bychom svátky slavili s Petrovými rodiči a o všechno by se postarala jeho matka.

Jenže v Brně nejsem.

A Petr už je taky pouhá minulost... Příběh bez pokračování, jedna uzavřená kapitola mého života. A taky otevřená rána, která s každou vzpomínkou zabolí...

Byli jsme spolu sedm let. Pět let jsme spolu bydleli v podkroví domu jeho rodičů, které jsme s jejich pomocí přeměnili na útulný byt s vlastním v chodem. Nikdy jsem si nedokázala ani představit, že bych dokázala žít s někým jiným. Milovala jsem ho víc, než dokážu popsat, a naivně jsem věřila, že spolu zůstaneme napořád.

Naše představy o budoucnosti se ovšem po pár letech začaly rozcházet. Nákladné dovolené, víkendové výlety a wellness pobyty, které si Petr jakožto spolumajitel cestovní kanceláře mohl dovolit

v hojném počtu, i bujaré večírky s přáteli mi najednou ke štěstí přestaly stačit. Chtěla jsem se vdát. Založit rodinu. Usadit se.

Petr si oproti tomu stále připadal příliš mladý na závazky. Toužil si užívat života plnými doušky. Manželství či snad nedej bože dítě mu přišlo jako konec bezstarostného mládí.

Hádali jsme se kvůli tomu čím dál častěji a bouřlivěji. A pak jsme se najednou hádat přestali, což byl začátek konce. Samotný rozchod byl rychlý a naprosto zdrcující.

Vrátit se do domu mých rodičů a vyměnit Brno za malé městečko, které spíš připomíná přerostlou vesnici, pro mě pak bylo jako utrpět těžkou porážku. Neměla jsem však na výběr. Přišla jsem nejen o partnera, ale taky o bydlení a o práci. Cestovní kancelář, ve které jsem působila jako delegátka, vlastnil z části Petr a z části jeho otec. Byl to v podstatě rodinný podnik. Pochopitelně jsem tam za daných okolností nechtěla zůstat.

Ačkoliv od našeho rozchodu uplynulo už čtvrt roku, stále ještě jsem nebyla schopná postavit se zpátky na vlastní nohy. Pořád bydlím u rodičů, pořád místo práce volím příležitostné brigády, pořád jsem stejně zlomená a nešťastná.

„Pojď mi pomoci,“ přetrhne mamka moje chmurné myšlenky, zatímco vytahuje mouku a cukr ze spíže. „Vyndej z lednice máslo a vajíčka.“

Otráveně zakoulím očima. „K čemu?“

„Udělám nové těsto,“ rozhodne. „Zítra ty hvězdičky zkusíme znova.“

„Vážně je to nutné?“

„Sakra,“ zakleje, aniž by mou otázku vzala na vědomí. „Nemáme už žádné kakao.“

„Vždyť to říkám, kakaové hvězdičky prostě letos nebudou.“

„Můžeš pro to kakao zajet,“ nadhodí. „Když si vezmeš moje auto jsi tam hned.“

„Nepotáhnu se do obchodu pro jedinou věc,“ odmítnu.

„Hodil by se nám i strouhaný kokos a sušené mléko. Mohla bych pak udělat kokosové kuličky.“

Nereaguju.

„A taky nám dochází máslo a vajíčka,“ pokračuje ve výčtu. „Možná ani víc vanilkového cukru by nebylo na škodu. Přece jen, během vánočního pečení se ho spotřebuje dost.“

„Fajn, zajedu tam,“ zamručím neochotně.

„To bys byla moc hodná,“ ožije mamka a můj tón zcela ignoruje. „Napíšu ti seznam. Jen to nejnutnější, neboj.“

Vzápětí ovšem popíše celou stránku vytrženou ze sešitu z obou stran. Její soupis nutností rozhodně neobsahuje jen chybějící položky, které před chvílí vyjmenovala. Spíš se podobá seznamu zásob na celé svátky a věští, že v obchodě strávím víc času, než jsem předpokládala.

S převlékám se nezdržuju. Hodím na sebe pouze péřovou bundu, nazuju si nízké zimní boty bez podpatku a popadnu z věšáku svou ošoupanou kabelku. Mámino nesouhlasné mlasknutí, jímž dává najevo nespokojenost s mým zevnějškem, úmyslně přeslechnu. Nedovolí si ovšem mi cokoliv říct. Místo toho mě ještě při odchodu častuje dalšími poznámkami, kdy vyjmenovává věci, které by bylo dobré koupit, ale zapoměla je napsat na seznam.

„Mami, jedu do toho obchodu tvým smartem, ne nákladákem,“ upozorní ji, když si usmýslí pět litrů mléka.

„No tak dobře,“ stáhne se.

Nestihnu však ani dojít k autu, když se znovu vyřítí ze dveří.

„A vem taky lískové oříšky,“ zavolá na mě. „Ty zase tolik místa nezaberou. Úplně jsem zapomněla, že Klára nejí vanilkové rohlíčky s těmi vlaškými. Musíme jí udělat jednu várku zvlášť.“

Potlačím pohrdavé odfrknutí. „Jasně.“

„Děkuju!“

Naskočím do auta a poněkud prudce vycouvám z příjezdové cesty dřív, než si stáčí vymyslet něco dalšího.

Centrum města je doslova narvané. Na křižovatkách se při každé červené tvoří menší kolona, parkoviště před obchody praskají ve švech a po ulici pobíhají lidi s naditými igelitkami.

Zastavím u prvního obchodu s potravinami, který se přede mnou objeví. Parkoviště je plné aut, kolem kterých se hemží rodinky s přetékajícími nákupními vozíky. Hodnou chvíli mi trvá, než najdu volné místo, přičemž jsem si téměř jistá, že jsem zabrala to poslední.

Vozíky u vchodu jsou všechny rozebrané. Nezbyvá ani ten s ulomeným kolečkem, který nikdo nikdy nechce. Košík do ruky se mi podaří ukořistit jen s vypětím sil, když ho před očima vyfouknu postaršímu manželskému páru. Vyslechnu si za to několik neslušných nadávek.

Ve snaze být co nejrychleji pryč se prodírám mezi ostatními zákazníky a podle mámina seznamu беру všechno potřebné, aniž bych nad tím nějak víc dumala či snad řešila značku jednotlivých produktů, jako to má ve zvyku mamka. Na závěr si samozřejmě jako odměnu ke svému nákupu přihodím rodinné balení slantinových chipsů a pražené buráky.

Chystám se zrovna zařadit do nekonečné fronty u pokladny, když zahlédnu povědomou tvář, v níž vzápětí poznám svého bývalého spolužáka z gymplu.

Okamžitě zajedu za nejbližší regál a v duchu se modlím, aby si mě nevšiml. Po přímém setkání rozhodně netoužím. Zvlášť když vypadám, jako bych právě vylezla ze smetiště.

Nemusím se dívat ani do zrcadla, aby mi bylo jasné, že můj zjev je více než žalostný. Mastné vlasy mi zplihle visí podél obličeje a vsadila bych se, že v nich mám i nějaký ten kousek těsta. Nebo minimálně mouku. A tepláky, které jsem se před odchodem neobtěžovala převléknout, taky nejsou zrovna reprezentativní. Fleky od kakaa a čokolády, zdobící šedou látku, by přehlédl jen slepec.

Zato Adam vypadá přímo nádherně. Elegantní černý kabát doplněný tmavě rudou vlněnou šálou a tmavé džíny zdůrazňují jeho vysokou a štíhlou postavu. Tmavé vlasy mu ve zvlněných prstýncích spadají do čela a pečlivě střižené vousy podtrhují jemné rysy ve tváři.

Sluší mu to!

Vlastně si nepamatuju, že by na tom byl někdy jinak. Už na gymplu se stal idolem většiny studentek a zlomil nejedno dívčí srdce.

To moje se mu však tehdy naštěstí dobýt nepovedlo. Ne že by se o to tedy vůbec snažil...

Počkám si, až zmizí z dohledu, a zařadím se za mladý manželský pár u pokladny číslo dvě, kde mi přijde, že fronta ubývá nejrychleji.

Nejspíš ale nejsem jediná, kdo má ten dojem. Netrvá ani minutu, než se Adam opět vynoří v mém zorném poli a postaví se přímo za mě.

Zákon schválnosti funguje opravdu dokonale!

„Andreo,“ vydechne překvapeně a sjede mě zkoumavým pohledem od hlavy až k patě.

„Ahoj,“ špitnu a uhnu očima. Nejradši bych se na místě propadla.

„Kde se tu bereš? Přijela jsi za vašima na Vánoce? Neviděl jsem tě už několik let.“

„To asi proto, že jsem několik let žila poměrně daleko odtud. Nebyla vhodná příležitost se setkat.“

„Ale byla,“ převezme mě. „Mohla jsi dorazit na nějaký třídní sraz. Scházíme se pravidelně každý rok. Pokaždé pošleme pozvánku i tobě a zobrazí se nám jako doručená.“

„Nějak mi to nikdy nevycházelo,“ vymluvím se.

„To jsi za těch devět let neměla čas ani jednou?“ nevěří mi.

„Ne,“ zalžu bez jakéhokoliv uzardění.

„Mohla jsi dorazit aspoň loni na oficiální sraz absolventů. Sešlo se tam přes dvě stě bývalých studentů. Naše třída tam byla skoro celá, chyběla jsi nám jen ty.“

„Tam mi přišlo naprosto zbytečné chodit,“ přiznám. „Bylo to hlavně pro ty, kteří po maturitě něčeho dosáhli. A to já nejsem.“

„Neříkej, že nemáš vůbec nic, čím by ses mohla před ostatníma vytáhnout,“ zasměje se nevěřicně.

„Ne, nemám,“ ujistím ho ostrě. „Jako jediná z celého ročníku jsem nezvládla vysokou, takže jsem ze zoufalství vystudovala vyšší odbornou v oboru, který jsem ani nechtěla dělat. Nemám vlastní firmu, nad podnikáním jsem ani nepřemýšlela, nestala se ze mě milionářka, slavná malířka, zpěvačka, herečka ani spisovatelka. Byla jsem jen obyčejná delegátka v cestovní kanceláři, kterou vlastnil můj bývalý, a i o tu práci jsem před pár měsíci přišla.“

„Neměl jsem tušení, že...“ odmlčí se.

„Že jsem na tom tak mizerně?“ doplním.

„Já... Takhle jsem to nemyslel,“ hlesne skoro provinile.

„To je jedno,“ mávnu rukou. Malinko se za svůj výstup zastydím. Sama nechápu, proč si svou frustraci vylívám zrovna na něm.

„Kartou, nebo hotově?“ přeruší náš rozhovor nevrlá pokladní.

„Kartou,“ oznámím. Rychle ji přiložím k terminálu, načež začnu házet zboží do dvou plátěných tašek, které vydoluju z kabelky.

Adam mi ještě něco povídá, ale vnímám ho jen napůl. Rychle popadnu nákup, spěšně se rozloučím a vystřelím ven dřív, než se stihne rozkoukat.

Domů dorazím ještě víc podrážděná, než když jsem odjížděla. Předám mamce tašky a mračím se u toho jako sto čertů.

„Měli všechno?“ zajímá se a vytahuje jednotlivé položky nákupu na kuchyňskou linku, přičemž si něco polohlasně mumlá.

„Kupodivu jo. Přijet ale o hodinu později, tak nevím, jestli bych pochodila.“

„A kde máš ty oříšky?“

„Někde tam jsou,“ prohodím nezúčastněně.

„Nejsou,“ přesvědčuje mě. Na důkaz své pravdy vyloží poslední kousky z tašky. „Jsou tu jen pražené buráky.“

„To není možné,“ zakroutím hlavou a rychle přelétnu celý nákup očima. „Jsem si jistá, že jsem je brala.“

„Kdybys je brala, tak by tady byly.“

„Vím jistě, že jsem je dávala do košíku.“

„Nevypadly ti někde?“

Naštvaně na sebe znovu hodím bundu a jdu se podívat do auta, jestli nezůstaly v miniaturním kufru nebo na sedadle spolujezdců. Kromě zmuchlané účtenky však neobjevím nic.

„Očividně se vypařily,“ prsknu podrážděně, když se s nepořízenou vrátím.

Mamka nakrčí čelo. „Můžeš pro ně zajet znovu, prosím?“

„Nemůžu,“ ujistím ji. „Klárka holt bude muset letos sníst rohlíčky s vlaškýma ořechama. A jestli se jí to snad nelíbí, může si jiné upéct sama.“

S těmi slovy kuchyni opustím. Vydusám po schodech nahoru a zavřu se ve svém pokoji. Pro dnešek toho všeho mám tak akorát dost!

Ačkoliv se jedna malá místnost nemůže rovnat vlastnímu bytu, poskytuje mi dostatečné útočiště a soukromí, které se rodiče naučili s těžkým srdcem respektovat. Mamka sice přijde za mnou, ale když na její klepání nereaguju, zase odejde, aniž by se pokoušela nakouknout dovnitř.

Za tu dobu, co tady pobývám, jsem si svůj bývalý dětský pokoj stihla zařídit podle svých představ. Zbavila jsem se veškerých upomínek na své dospívání, včetně plyšových zvířátek na posteli a plakátů svých oblíbených celebrit. Jediné, co zůstalo po mé pečlivé selekci, byly dětské knihy a také neskromná sbírka dívčích románů, na kterou jsem před pár lety byla opravdu hrdá.

Z nostalgie se pro jeden z nich natáhnu. Jelikož dneska už opravdu nehodlám dělat nic produktivního, uvelebím se s ním v křesle, zabalím se do deky a během několika minut se úplně ponořím do děje.

Stále ještě jsem ponořená do vánočního příběhu osmnáctileté Moniky, když se domem rozlehne řinčení domovního zvonku. Nenamáhám se knihu ani odložit, natož abych se zvedla a šla otevřít. Je mi úplně jedno, kdo právě přešlapuje před našimi dveřmi a dožaduje se pozornosti. Navíc mamka to má z kuchyně stejně blíž. Slyším její spěšné kroky v předsíni a cinkání klíčů.

„Andreo,“ zavolá vzápětí.

„Co je?“ houknu rozmrzele.

„Máš tu návštěvu.“

Neochotně odhodím deku a zvednu se z křesla. „To bude asi nějaký omyl, ne?“

„To bych neřekl,“ ozve se mužský hlas.

Adamův hlas.

Namáhavě polknu a sejdu ze schodů. Pořád mám na sobě ty příšerné tepláky a vytahané tričko s nápadnou dírou v podpaží i na boku, které tentokrát nekryje žádná bunda.

„Co tady děláš?“ podívím se a už podruhé během dnešního dne vyjeveně zírám na svého bývalého spolužáka.

Adam stojící v otevřených dveřích mi upřený pohled oplácí. „Něco jsem ti přinesl.“

„Cože?“

„Tohle jsi nechala v obchodě,“ řekne a podá mi pytlík lískových oříšků.

„Děkuju,“ zamumlám rozpačitě. Vezmu si od něj ty proklaté ořechy a bez většího zájmu je odhodím na botník.

„Není zač,“ prohodí. K odchodu se ovšem nemá. Nejistě přešlápne z nohy na nohu a pořád na mě zírám.

„Ještě něco?“ vyhrknu trochu neomaleně.

„Kdy odjíždíš?“ zeptá se po krátkém zaváhání.

„Kam bych se měla odjíždět?“ nechápu.

„Tam, kde teď bydlíš.“

Zhluboka si povzdechnu. „Já teď bydlím tady.“

„Vrátila ses?“

Kývnu.

„Mám se ptát proč?“

„Asi by bylo lepší, kdyby ses neptal.“ I tak jsem v tom obchodě v rozčilení řekla víc, než jsem chtěla.

„Předpokládám, že se nehodláš hned tak stěhovat jinam, co?“

„To bohužel ne.“